

Το βασιλικό κίνημα - [13 Δεκεμβρίου 1967] και η στάση του Ναυτικού.

Από σχετικά άρθρα της Wikipedia και από τα βιβλία του Στυλιανού Χαρατσή
"1023 Αξιωματικοί και 22 Κινήματα",
και του Αντώνη Κακαρά "Οι Έλληνες Στρατιωτικοί" και
"Το Πολεμικό Ναυτικό στη Δικτατορία 1967- 1974"

Για το βασιλικό κίνημα της 13ης Δεκεμβρίου 1967 και τη στάση που τήρησαν οι Αξιωματικοί του Π.Ν. έχουν γραφεί πολλά βιβλία και άρθρα, η δε παρούσα αναφορά δεν αποσκοπεί σε οποιοδήποτε βάθος ανάλυση των όσων έγιναν εκείνη την περίοδο. Ο ενδιαφερόμενος αναγνώστης μπορεί να βρει εδώ σχετική "επιγραμματική" περιγραφή τους, από την ηλεκτρονική εγκυκλοπαίδεια "Wikipedia", σε μορφή pdf αρχείου, [πιέζοντας εδώ](#).

Συνοψίζοντας τα καταγεγραμμένα από τον συνάδελφο Α. Κακαρά στις αναφερόμενες στον τίτλο ανωτέρω, εκδοθείσες μελέτες του, "...οι μαζικές και δυναμικές αντιδράσεις κατά του καθεστώτος της 21ης Απριλίου 1967, εκδηλώθηκαν με συμμετοχή στελεχών του ναυτικού και κινητοποίηση πλοίων σε δύο περιπτώσεις: Στις 13 Δεκεμβρίου 1967 στα πλαίσια του αποκαλούμενου "Κινήματος του Βασιλιά" και το Μάιο του 1973 με το Αντιτορπιλικό ΒΕΛΟΣ, που υπήρξε και η μόνη δυναμική έκφραση στα πλαίσια του αποκληθέντος "Κινήματος του Ναυτικού". Ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα του "κινήματος του βασιλιά", οι συμπεριφορές των Αξιωματικών με την εκδήλωσή του, και κύρια στην εξέλιξή του το επόμενο εικοσιτετράωρο, είναι ενδεικτικές:

- του τρόπου με τον οποίο αντιμετωπίζουν το απριλιανό καθεστώς,
- των σχέσεων του Σώματος αυτού με τη "νόμιμη διοίκηση", που υλοποιείται στο πρόσωπο του εκάστοτε ανωτέρου αξιωματικού, που την ασκεί,
- των σχέσεών τους με την "εξουσία", που εν προκειμένω ασκείται από το καθεστώς της 21ης Απριλίου 1967 και τα όργανά της,
- των δεσμών με το "βασιλιά", που ανάλογα με τις σχέσεις του κάθε στελέχους με το θεσμό της βασιλείας, αντιπροσωπεύει ή όχι την υπέρτατη "διοίκηση" και την "εξουσία".

Για τους Αξιωματικούς που ήταν πιστοί και θιασώτες της βασιλείας, δεν υπήρχε περιθώριο ελιγμών και τάχθηκαν από την πρώτη στιγμή στο πλευρό του κατόχου του θρόνου. Αυτούς κυρίως απογοήτευσε ο Κωνσταντίνος με την κακή σχεδίαση και την ακόμα χειρότερη εκτέλεση του "κινήματός του". Κύρια όμως τους απογοήτευσε, με τη μάλλον εσπευσμένη αλλά επιτυχή υποχώρηση και φυγή του στο εξωτερικό. Αλλά και αργότερα η συμπεριφορά των ανθρώπων του περιβάλλοντός του στο εξωτερικό δεν ήταν καλή, όταν επεδίωκαν να τον ενημερώνουν στελέχη, που δεν ήταν ενάντια της βασιλείας.

Για τους πιστούς στην "επανάσταση" και για όσους είχαν επιλέξει τη συμπόρευση, δεν υπήρξαν ταλαντεύσεις. Αντέδρασαν στους "κινήματιες" του βασιλιά, που ήταν ολόκληρο σχεδόν το υπόλοιπο ναυτικό. Αυτό το ναυτικό, υπακούοντας τη φυσική του ηγεσία -που τις πρώτες ώρες εκδήλωσε την συμπαράστασή της στον βασιλιά- ακολούθησαν αρχικά με ορμή,

σταδιακά όμως μειούμενη, τις εντολές για κίνηση προς βορρά. Όπου υποτίθεται, πως στερέωνε ο Κωνσταντίνος την εξουσία του ενάντια της χούντας. Αφ' ότου τα πράγματα άρχισαν να συγχέονται και να μην ξεκαθαρίζουν, ο ενθουσιασμός των πρώτων ωρών σιγά-σιγά και τα πλοία πλέουν μεν προς βορρά, αλλά κάποια τηρούν ενδιάμεσες πορείες για Σαλαμίνα..."

Επί πλέον αυτών, θεωρούμε σκόπιμο να προσθέσουμε και ένα σύντομο σχόλιο του αιμνήστου Στ. Χαρατσή από το βιβλίο του: "1023 Αξιωματικοί και 22 Κινήματα" (Β' Τόμος σελ. 269-270)

...Το απόγευμα της 13ης Δεκεμβρίου 1967, το Ναυτικό πού ήταν ακόμη μακριά από την φθοροποιό επίδραση της Αθήνας, σήκωσε τις σημαίες και ξεκίνησε. Με προορισμό το τίποτε. Με κίνητρα την αξιοπρέπεια και την οργή. Το Ναυτικό μπορεί να έπλεε τυπικά για "να ενισχύσει τον Βασιλέα". Είναι σίγουρο όμως ότι ελάχιστοι μόνο σκέφτονταν τον νεαρό εστεμμένο πού -ως εκείνη την στιγμή- ούτε καν σημασία δεν τους είχε δώσει. Το Ναυτικό, στις 13 Δεκεμβρίου, έπλεε για το Ναυτικό. Βαριεστημένο να κάθεται ήσυχα, οργισμένο από τις διενέξεις των ανοήτων, επάνδρωσε τις γέφυρες και τα μηχανοστάσια και έστειλε τα σιωπηλά γκριζα πλοία του μέσα στα πελάγη που σκοτεινίαζαν. Δεν έπλεαν για να κτυπήσουν τους κυβερνητικούς. Δεν έπλεαν για να στηρίξουν τους επιπόλαιους. Έπλεαν γιατί δεν ήταν δυνατό να κάνουν αλλιώς. Έπλεαν γιατί, ακόμη μία φορά σε τόσες χιλιάδες χρόνια, το ευγενικό όπλο είχε κληθεί, να τονίσει με μία ιπποτική κίνηση, ότι ήταν πραγματικά ό,τι πιο σωστό, πιο ευπρεπές και πιο όμορφο είχε και έχει να δείξει αυτός ο τόπος. Ας μη νομίσει κανείς ότι και οι "αντίθετοι", ακόμη και αυτοί που κάθονταν μπροστά στις υποτυπώσεις στο ΓΕΝ, μπροστά στα ραδιοτηλέφωνα της πλατείας Κλαυθμώνος και αυτοί που είχαν μείνει στον Ναύσταθμο, ότι δεν ήταν το Ναυτικό. Θα είναι λάθος μεγάλο. Στέκονταν και αυτοί εκεί που είχε τύχει να βρεθούν, κομμάτια ζωντανά του Ναυτικού, με πρώτη τους σκέψη τους άλλους πού πάλευαν μέσα στο φουρτουνιασμένο Αιγαίο. Κανείς τους δεν είχε τα μάτια του στο κακού γούστου παιχνίδι στην σκακιέρα του Παπαδόπουλου και του Κωνσταντίνου. Τα μάτια τους ήταν καρφωμένα μόνο στα πλοία και στις ήρεμες μορφές που στις γέφυρές τους είχαν διαλέξει να σταθούν, Έχοντας απαλλαγεί από τους μικροπρεπείς τίτλους του "χουντικού", του "αντιχουντικού", του "βασιλόφρονος", του "αντιβασιλικού". Το Ναυτικό είχε κινηθεί αφού ο Κωνσταντίνος είχε ήδη χάσει. Και ο νεαρός βασιλεύς δεν κατάφερε να αντέξει ως την θαναμάσια ώρα της πλημμυρίδας...

Τέλος, σαν "οπτικό ντοκουμέντο", προσθέτουμε την τελετή υποστολής του Σήματος ΑΚΙΠ επί του Α/Τ ΣΦΕΝΔΟΝΗ εν πλω (14/12/67), τραβηγμένη με την κάμερα του τότε Σημαιοφόρου Π/Ν Νικ. Αθανασίου, που υπηρετούσε στο Α/Τ ΒΕΛΟΣ [[click εδώ](#)].

